

staaelsen af, af Statens Tjenestemænd ikke giver Staten den fulde Arbejdsydelse. Man ser jo, hvorledes Statstjenestemændene i den senere Tid endog stærkere og stærkere griber ind paa Erhvervsomraader. Det forekommer os at være forkasteligt, at de saaledes griber konkurrerende ind overfor det Erhvervsliv, af hvis Udøvere 85—90 pct. lever under samme eller endog daarligere økonomiske Levevilkaar end Statstjenestemændene. Vi forstaar heller ikke, hvorledes Statstjenestemændene faar Tid til at gribe saa langt ind paa det private Erhvervs Omraade, som det er Tilfældet. Vi forstaar det ikke, ifald de giver Staten deres fulde Arbejdsydelse. Naar en privat Erhvervsudøver gaar fra sin Arbejdsdag, er han arbejdsstræt, og der kunde indenfor Statstjenestemændene ikke være Arbejdshunger, ifald de gav Staten den fulde Arbejdsydelse paa Arbejdsdagen. Vi henstiller derfor paa det allerindstændigste til det højtærede Ministerium ikke at give Dispensationer, som tillader disse Indgreb i privat Virksomhed, og hvis Ministeriet paa enkelte Omraader mener at skulle give saadanne Dispensationer, henstiller vi paa det indstændigste til Ministeriet at give dem efter Samraad med de faglige Organisationer. Dette er et Ønske, som er fremført fra Landets baade Haandværker- og Handelsorganisationer gentagne Gange, og vi haaber, at det nuværende Ministerium vil lytte til disse Røster.

Jeg skal gøre et Par Bemærkninger om Skattelovene, idet jeg erindrer om, at den højtærede Finansminister ved Fremlæggelsen af Finanslovforslaget haabede at kunne tilvejebringe Balance paa Statsregnskabet under Forudsætning af, at Rigsdagen fornyede de midlertidige Skatte love til at gælde ogsaa for Finansaaret 1921—22. En Fornyelse af disse midlertidige Love synes efter den højtærede Finansministers Udtalelser at være en finansiel Nødvendighed, og for denne Nødvendighed vil min Gruppe bøje sig, idet man dog haaber paa saavel Ministerens som den høje Rigsdags velvillige Medvirkning til saadanne Ændringer, som gaar ud paa at lette Erhvervenes Eksistens under disse midlertidige Love, ligesom vi haaber paa en Hensyntagen til de voldsomme Stigninger, som paa næsten alle Omraader har fundet Sted, siden disse Love sidst var til Behandling her i Rigsdagen, og som for flere af disse Loves Vedkommende ganske har forrykket det Grundlag, hvorpaa de var byggede.

Den højtærede Finansminister haabede ligeledes at kunne fremsætte Forslag om en samlet Skattelovsrevision til næste Aar. Vi fra vor Side havde haabet, at en Skattelovsrevision kunde være kommet allerede i Aar. Da dette nu ikke lader sig gøre, nødsages vi allerede paa det nuværende Tidspunkt til at rette den Forespørgsel til den højtærede Finansminister, om han ved den endelige Skattelovsrevision vil benytte Lejligheden til at forsøge at fyldestgøre det Krav, som stadig rejses med berettiget større og større Styrke, om at gennemføre en Beskatning af Brugsforeningerne. Ministeren vil have lagt Mærke til, at det ikke alene er ude paa Landet — hvor Brugsforeningerne rejstes for Aartier tilbage, for en væsentlig Del paa Grund af Byernes Stejlhed med ikke at ville ophæve Læbælterne —, men at der ogsaa i Byerne i de senere Aar er en rivende Udvikling af Brugsforeningstanken, og at Brugsforeningernes Tal stiger med stor Hast. Det er derfor ganske naturligt, at Kravet om Beskatning rejses, da disse Brugsforeninger jo ogsaa til en vis Grad er af politisk Natur. Vi formener ogsaa, at en Brugsforeningsbeskatning er nødvendig, for at Staten kan faa den Indtægt, som ogsaa deraf kan flyde. Venstres Ordfører (Borsen) udtalte i Gaar, at de mange Hundrede Millioner Kroner i Skatter, som bliver inddrevet i Øjeblikket, ikke kunde inddrives i det Øjeblik, det glippede for Erhvervslivet. Deri giver vi Venstres Ordfører fuldstændig Ret, og det vil derfor være rigtigt for den højtærede Finansminister at have sin Opmærksomhed henvendt paa en af de faa Skatte kilder, der er tilbage. Der er vist neppe nogen bedre Skattekilde tilbage end netop Brugsforeningerne. Ministeren vil sikkert have lagt Mærke til en Artikel, som fandtes i Bladet „Social-Demokraten“ for 7. dennes, hvori „Social-Demokraten“ udtaler sin Glæde over, at Hovedstadens Brugsforeninger har haft en Omsætning paa 13,1 Millioner i sidste Aar. Jeg forbares ikke over denne Glæde fra „Social-Demokraten“ Side, eftersom „Social-Demokraten“ jubledede i Juli 1916 over, at Sammen slutningen af Hovedstadens Brugsforeninger fandt Sted, og erklærede, at disse Brugsforeninger var Kød af Arbejderbevægelsens Kød og Blod, af Socialdemokratiets Hjerteblood. Men vi formener, at dette Skatteobjekt ikke stadig af Hensyn til Vælgerne fra det ene eller andet Partis Side kan faa Lov til at blive liggende,